

Nyári éjszaka

Surran az árny lopakodva, lelibben a csorba tetőkre,
 Odvában heverészik a szél, és már csoda csend ül
 Réteken, égen, városokon, idebent a szobában.
 Síma az éjszaka, bűvó árnyai közt a meleg nyár
 Elnyúlik, pihegő lélegzete omlik a tájon.
 Július alvó lángjai nyugszanak itt a homályban,
 Kinn a határban alusznak az éjben a búzakeresztek,
 S míg mindent szelíd álom ölel, puha, lágy nyoszolyáján
 Hajnallal születő gyereket most nemzi az élet.
 Csók, csupa csók, ölelés ez az éj! A bibén a virágpor
 Megmoccan szelíden, s a virág belereszket a nászba.
 Most könnyökölve, nyitott könyv lapjai közt bogarászva
 Hallgatom, egymagam ülve az óra konok muzsikáját,
 Mely csak a néma idő suhanását lükteti folyvást,
 S nem törí össze a mély csendesség sík, tavi tükrét.
 Mély, ölelő ez a tó, a lélek benne lubickol,
 S jólesik aztán fáradtan kifeküdni a partra,
 Nézni, a távolban, fönnt tisztán villan a kék ég,
 Meglep az álmodozás és arcod fénylik előttem.
 Most hoznád, ha szeretsz, meleged, most hozd el a csóкод,
 Most, mikor úgy kell, mint még nem kellett soha máskor!
 Mozdulatod, szavadat még nem vártam soha jobban.
 Sejtí a csillagos ég is vérem dús buzogását,
 És melegebben néz be az ablakon át a szobába.
 Most gyere hát, ha szeretsz! Lásd, frissen vetve az ágyam,
 S múlik az éjszaka. Mért engedsz egyedül lefeküdni?
 Holnap már csak az álmoság, s emléke marad meg
 Ennek a hűsbamaró, ébrentartó, lobogásnak,
 S tán egy halk bánat, mert vártam, s újra hiába.
 Most simítsd meg a homlokomat, jöjj, ülj ide mellém,
 Hallgassuk pár percig ketten, szótlán a csöndet,
 Míg aranyos koronát vet a villany fénye fejünkre.
 Most csókolj, ha szeretsz! Mint súlyos, messzi morajlás,
 Zajlik a szívben a vágy, s e hívó vers ütemére
 Dobban az alvó föld csodaváró szíve ma érted!